

Vojnici

Sada su izašli iz kasarne.
U grupi.
A ulica pusta. Dva sata.
Znoj žučkasti se pojavio na mladim licima.
Idu.
Nema oficira ni drugih.
Sami.
Onda naidju devojke. Iza ugla.
Vojnici učute, pa gledaju.
Devojke prodju.
Vojnici se posle smeju svojoj stidljivosti.
Idu. Sami.

Radomir RAJKOVIĆ

Vojnik i harmonika

Ne tražite me, drugovi,
u ovom hodniku prepunom oružja,
ranjen sam teško
i umirem od plave harmonike.
Moje ruke su izlomljene kao dve suve trske,
oborene kraj puta.
Svaka bela dirka,
tek dodirnuta,
po jedno rebro mi slomi.
Crveni meh,
kad god se rastegne,
po jednom nežnom smrću grudi mi probije.
Jao, kako je strašno od lepe tuge umirati!
A nigde rumenih polja,
ni jablanova visokih da me izleče.
Kako je teško i lepo biti ovako usmrćen
u ovo veče vojničko,
što kao crni mramor raste.
Ne tražite me drugovi,
u ovom hodniku prepunom oružja!

Milan KOLUNDŽIJA

ZORAN PETROVIĆ

NEVESTA

Sonet

U trzajima poslednjih niti smeħa
ostavile su brdske reke život riba. I ceo
svet je nasmejan u trenutku molitve sveo
i umro zbog jednog jedinog ogromnog greħa.

Nenadarene bajke lutale su kroz svet beo
pa onda tonule. I vraćale se bez uteħa,
i s obrvama punim snega i smeħa
tonule duboko u ponor gde je kleo

Sve brvnare i oblakodere bezimena vuk
s ustima koja su mirisala na luk
i neočešljan smisao besmislenih reči,

i prelamao pred sobom svet na dvoje
deleći ga gavranima. I svaki uzima svoje.
I onda zbunjen počeo pred zvezdom da kleči.

Dušan BELČA

Seoska ulica

Ulica se prvo naježi rosom
Posle ranoranioci odrosuju zatravljenu ulicu
Trave detinje začudjene a još više suncem

Postepeno sve se umiri i navikne

Oko podne nasluli se crveni požar
Beloputa devojka spustiće zavesu na prozoru
Onda će preći konjanik tišine

Postepeno sve se umiri i navikne

Uzbujan miris trava pomeša se sa sušnom
Takvo bratimljenje umrkne u polpunu noć
A bude zatim ulica od šaputanja

Postepeno sve se opet umiri i navikne

Radomir RAJKOVIĆ